

WO in Actie: Filosoof René Gabriels geeft college op de trappen van de Minderbroedersberg Foto: Joey Roberts

Ook aan UM komt het WO in actie: colleges buiten

“Heel zorgwekkend”, noemt socioloog en antropoloog Wiebe Nauta de bezuinigingen in het hoger onderwijs. Daarom geven hij en filosoof René Gabriels dinsdagmiddag college op de trappen van het bestuursgebouw aan de Minderbroedersberg, in het kader van WOinActie. Overal in het land nemen docenten deze week hun studenten mee naar buiten – dit om de overvolle collegezalen en de daarmee stijgende werkdruk te symboliseren. Vooral in Amsterdam komen mensen in actie.

Nauta, een rood vierkantje – het symbool van WOinActie – op de trui gespeld, legt de studenten en een paar sympathiserende Maastrichtenaren die ook zijn gekomen, eerst uit waarom het hoger onderwijs in actie is. “Sinds 2000 is het aantal studenten met 68 procent gestegen, terwijl de rijksbijdrage per student met 25 procent is gedaald.” Om de bijdrage weer op het niveau van achttien jaar geleden te krijgen, is jaarlijks 1,15 miljard euro nodig. Het kabinet kondigde op Prinsjesdag juist aan 19,5 miljoen euro extra te bezuinigen. Minister Van Engelshoven van Onderwijs schreef maandag wel aan de Tweede Kamer dat universiteiten en hogescholen de miljoenen uit het leenstelsel wat haar betreft eerder kunnen krijgen, mits ze goede redenen hebben.

nl “Ik snap niet dat één van de rijkste

landen van de wereld jaar in jaar uit minder in het hoger onderwijs investeert”, zegt Nauta. “We zijn het achterblijvertje van Europa geworden. Terwijl het zo belangrijk is dat we jongeren leren kritisch na te denken. De structurele overbelasting van docenten komt het onderwijs niet ten goede.” De suggestie van sommige politici om Nederlands geld alleen aan Nederlandse studenten te besteden, daarvoor heeft Nauta geen goed woord over. “We zouden juist meer buitenlandse studenten moeten binnenhalen, vooral uit ontwikkelingslanden. Het creëert zoveel begrip voor elkaars cultuur.”

Tijdens het college van dinsdag in Maastricht tonen UM-studenten verbonden aan de Nieuwe Universiteit, de actiegroep die strijdt voor meer transparantie en minder rendementsdenken in het hoger onderwijs, zich sympathiek met de actie. Zij zullen vrijdag om 12.00 uur, als in Amsterdam de Mars voor Onderwijs begint, een eigen bijeenkomst organiseren bij de Universiteitsbibliotheek Binnenstad.

Nauta vraagt zich ondertussen af hoe WOinActie verder zal gaan. “Dit was een leuk speels begin, maar wanneer beginnen de echte acties? Het lijkt mij helemaal niet verkeerd om een dag het werk neer te leggen of alleen openbare colleges in het park te geven.”

Cleo Freriks

Maastricht University drops in new THE Rankings

Maastricht University has dropped 25 places - to 128 - in the 2019 Times Higher Education Top 200 World University Rankings. Other Dutch universities have also seen their positions go down in the rankings.

There are twelve Dutch universities in the top 200; Delft (58th place) takes the lead for the first time, immediately followed by Wageningen (59). They have gone ahead of the University of Amsterdam (62), which dropped three places. Maastricht University has fallen 25 places. Last year, the UM still held 103rd place, while two years ago, it stood at 94. A drop of 34 places in two years. Eindhoven also takes a considerable hit: from 141 to 167. Groningen, Leiden, Nijmegen, Twente and the Vrije Universiteit suffer slight losses.

Editor Ellie Bothwell of *Times Higher Education* has no explanation for the downward trend. “It doesn’t necessarily mean that the performance of Dutch universities has worsened. It is possible that other universities are becoming better and that the competition has become fiercer.” In particular the Asian universities are making great progress.

The methodology behind the rankings has remained unchanged. “The people who participate in our worldwide survey are not asked the reason why they mention one university and not the other,” says Bothwell. The research and education reputation of a university still determines one third of the total score. And this is exactly

what the trouble is, President Martin Paul thinks. “When it comes to reputation, young universities always get lower scores. Looking at the underlying data, I conclude that we are roughly at the 2017 level.”

She believes that what could have played a role, is the fact that the Dutch business community has lowered its contribution to research, although this so-called industry income only accounts for 2.5 per cent of the total score per university.

Apart from the decline, the small country that the Netherlands is still does very well in the recently published university rankings. Of all European countries, only the United Kingdom (29) and Germany (23) have more universities in the top 200. Worldwide, this figure is only exceeded by the United States (60). The rankings are still headed by Oxford and Cambridge.

HOP/RJ

LATEST
NEWS ON
www.observantonline.nl

eng

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Tutu's en wetenschap

Balletjuf en hoogleraar. Waarom niet? Maaïke Cima combineert beide werelden. Bij menig Maastrichtse psycholoog zal bij haar naam nog een belletje gaan rinkelen: ze studeerde in 2000 af aan de Universiteit Maastricht en verdedigde hier drie jaar later haar proefschrift over de simulatie van psychiatrische

symptomen. Inmiddels is ze moeder van zes kinderen en hoogleraar forensische orthopedagogiek aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

Vox, het zusterblad van *Observant* in Nijmegen, interviewde haar van de zomer over haar uit de hand gelopen hobby: haar balletschool Cimarelle. Deze bevindt zich in het centrum van Vaals. Een aantal dagen per week geeft ze er zelf les. "Och, eens in de zo veel tijd heb ik stress over de was die nu langer blijft liggen," zegt ze tegen de *Vox*-journalist. "Maar ik voel me veel meer in balans dan eerst." Goed om te weten: Cima ging na de middelbare school naar de Tilburgse balletacademie. Maar uiteindelijk koos ze toch voor de wetenschap. De drang om te dansen bleef. Dus kwam er een balletschool waarbij ze zelf de touwtjes in handen heeft. "In de wetenschap krijg je zelden een dikke pluim. Veel vaker ontvang je negatieve feedback. Van reviewers die vinden dat je van alles moet aanpassen aan je artikel, of van een subsidieverstrekker die jouw voorstel onvoldoende onderbouwd vindt, of te weinig innovatief (...). Nu heb ik iets waar niemand iets over te zeggen heeft, behalve ik: heerlijk."

Vrije studiekeuze

Het is nauwelijks te geloven, maar uitgerekend de Volkspartij voor Vrijheid en Democratie opperde tijdens de Algemene Beschouwingen om de vrije studiekeuze in te perken. De opmerkingen van fractievoorzitter Klaas Dijkhoff, stierven weg in het overige politieke gekletter, maar niettemin stelde de liberale voorman: "We moeten radicaler kiezen voor de beroepen van de toekomst." Hij beseft

de explosieve lading van zijn woorden en noemt de vrijheid om te studeren wat je wilt, "een groot goed". Maar toch: het heeft "niet zo veel zin" om een opleiding te volgen waar je geen werk mee vindt. "Of om vaardigheden aan te leren waar je nog maar tien jaar mee vooruit kan in plaats van vaardigheden waar we naar verwachting nog decennia mee vooruit kunnen." Zonder het met zoveel woorden te zeggen suggereerde hij dus dat sommige opleidingen duurder moeten worden en andere goedkoper. Misschien moet iemand Dijkhoff vertellen dat verreweg de meeste studenten een baan vinden die weinig met de studie te maken heeft.

Ap(p)en op de fiets

"Niet meer Appen op de fiets, mag je dan nog wel de boodschappentas van de Appie vasthouden tijdens het fietsen?" luidt een tweet. Jan Roos (oud-journalist *Geen Stijl*, voormalig leider van de politieke partij VoorNederland) uit zijn frustratie op het sociaal medium: "Ik word dol van die betutteling van de overheid. We mogen helemaal niks van die gasten. Geen bier drinken, niet

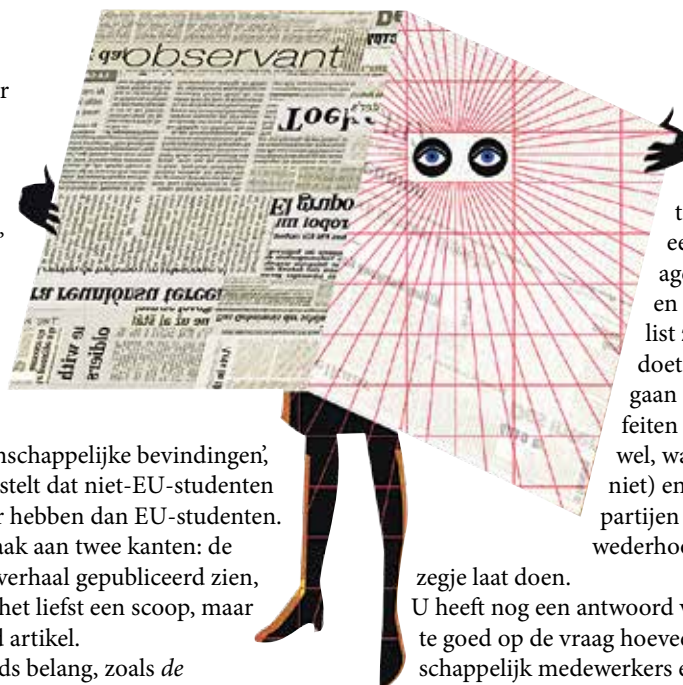
roken, niet appen." Het nieuws dat fietsers vanaf 1 juli 2019 geen smartphone meer mogen gebruiken in het verkeer, leidde tot allerlei reacties in de media: hoe denkt de politie dit te handhaven? Hoe hoog wordt de boete? Mag er alsjeblieft ook een verbod op oordopjes? En waarom pas in juli en niet nu al? "Ik ben rigoreus wat dit betreft: appen op de fiets; op de bon! Geen licht op je fiets; op de bon. Geen voorrang geven bij zebapaden; op de bon. Helemaal klaar met die apen op fietsen", klinkt het op Twitter. Minister Cora van Nieuwenhuizen heeft afgelopen dinsdag een wetswijziging naar de

Tweede Kamer gestuurd. Voor automobilisten is het al langer verboden om achter het stuur te bellen of te appen, maar nu wordt bellen op de fiets dus ook als een gevaar beschouwd. Bovendien geldt het verbod niet alleen voor de mobiele telefoon, maar ook om alle elektronische apparaten zoals een laptop en tablet (voor automobilisten dan, want de eerste fietser met een laptop voor zich moeten we nog vinden). Uit onderzoek blijkt dat de kans op een ongeval verdubbelt met een mobieltje in de hand. Tip van een twitteraar: "Appen op de fiets wordt vanaf 1 juli 2019 verboden, dus als je nog iets wilt appen, moet je het nu doen."

Een journalist laat zich gebruiken

Laten journalisten zich gebruiken door mensen die hun verhaal in de krant willen hebben? Die vraag stond afgelopen zaterdag centraal in de bijdrage van de ombudsman van de *Volkscrant*. Hij blikte terug op de publicaties over een 'nieuw ontdekt' schilderij van Rembrandt. Zijn krant had de primeur gekregen van kunsthandelaar Jan Six die op dat moment wist dat *NRC* met een kritisch artikel over deze vondst zou komen. Is de krant hier gebruikt? Ja, schreef de ombudsman. "En de vraag is dan of dit erg is." Het antwoord zit al in die laatste zin. Veel onthullingen – groot of klein – zijn

ingefluisterd door tipgevers die een belang hebben. Ook bij *Observant*. De een wil het 'angstklimaat' binnen een servicecentrum aan de orde stellen, de ander hoopt op een podium voor zijn 'uitzonderlijke wetenschappelijke bevindingen', en nummer drie stelt dat niet-EU-studenten het veel zwaarder hebben dan EU-studenten. Het mes snijdt vaak aan twee kanten: de tipgever wil zijn verhaal gepubliceerd zien, de journalist wil het liefst een scoop, maar sowieso een goed artikel. Met dat wederzijds belang, zoals de *Volkscrant*-ombudsman schreef, is niets mis

zolang de krant beseft dat de tipgever een eigen agenda heeft, en de journalist zijn plicht doet: op zoek gaan naar de feiten (wat klopt wel, wat klopt niet) en de andere partijen (hoor en wederhoor) hun

zegje laat doen. U heeft nog een antwoord van me te goed op de vraag hoeveel wetenschappelijk medewerkers er ontslagen worden op basis van te weinig

publicaties. Dit naar aanleiding van een ontslag van een 58-jarige UM-docente die moest vertrekken omdat ze te weinig zou hebben gepubliceerd. Ze vocht haar ontslag aan bij de rechter, maar kreeg geen gelijk. Ik schreef toen dat we nooit over individuele personeelskwetsies schrijven, maar dat dit wel aanleiding is om te kijken hoe vaak dit een grond is voor ontslag. Antoon Vugts, directeur HR, laat weten dat er jaarlijks "weinig ontslagcasussen" zijn en dat de UM daarover niets naar buiten brengt "mede vanwege de vertrouwelijkheid en herleidbaarheid daarvan". Aantallen wil hij ook na wat aandringen niet noemen. Wel laat hij weten dat ontslag op basis van te weinig publicaties "zeer uitzonderlijk is bij de UM".

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

Dorpsbestuur

Een van mijn *guilty pleasures* is het tv-programma *Ik vertrek*. Het is in zoveel opzichten bevredigend om naar te kijken. Ik geniet intens van het feit dat ik niet in zes maanden tijd een krot tot B&B hoef om te bouwen, terwijl luie en onbetrouwbare aannemers me een poot uitdraaien. Fijn ook dat ik geen B&B hoef te runnen. En als je ziet hoe sommige mensen zonder enige kennis van land, cultuur en taal in den verre een zaak gaan beginnen, voel je jezelf een echte wereldreiziger: gnif-felend kijken we toe hoe ze vergeefs proberen zich verstaanbaar te maken; dat zouden wij veel beter doen natuurlijk.

Mijn excuus voor dit leedvermaak is dat het programma voor een onderzoeker van lokaal bestuur eigenlijk werk is. Ter plaatse moeten de ondernemende landgenoten immers in de slag met de lokale bureaucratie voor toestemming om een B&B of camping te openen en voor vergunningen voor de verbouwing. De burgemeester is in veel landen de man of vrouw om aan jouw kant te krijgen: daar moet een enorme hoeveelheid vleierij en soms zelfs giften aan te pas komen, iets dat hier in Nederland gelukkig toch anders gaat, ondanks al ons gemopper op de politiek in ons land. Maar het mooiste verhaal in dat verband hoorde ik van vrienden. Dorpsbestuur in een notendop: hun buurman wilde met zijn gezin ook naar Frankrijk emigreren, om een camping te openen. Zijn aanvraag daarvoor werd door de burgemeester zonder duidelijke redenen en ondanks bezorging van enkele mooie flessen cognac resoluut afgewezen, een grote domper natuurlijk. Met enige moeite kwam hij erachter hoe het zat: in het naburige dorp was al een camping, ook nog gerund door een achterneef van de burgemeester, dus concurrentie was ongewenst.

Maar deze Nederlander was niet voor één gat te vangen: wat kon hij de burgemeester bieden om hem te overtuigen? Die bleek graag een rotonde bij de entree van het dorp te willen. Kwam dat even mooi uit: de buurman was aannemer. En zo geschiedde: de burgemeester had voor zijn dorp een rotonde geregeld, over de achterneef werd nooit meer gesproken en de Nederlandse camping was een feit. Iedereen blij.

*Klaartje Peters,
bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal
bestuur bij Fasos*

Verwarring over bestuursbeurzen

Saurus krijgt dit jaar meer subsidie van de universiteit omdat de roeivereniging er in geslaagd is meer buitenlanders aan te trekken. Dat vertaalt zich in extra zogenoemde bestuursbeurzen. Circumflex daarentegen kreeg vorig jaar een waarschuwing dat het meer internationals in huis moest halen, maar slaagde daar niet in. Hun subsidie wordt nu gekort.

Het gaat om drie beurzen meer of minder, een kleine 900 euro. Saurus krijgt er nu 99 en Circumflex 96.

De verdeling van het geld over de verenigingen en andere studentenorganisaties wordt tegenwoordig aan een comité toevertrouwd dat uit vertegenwoordigers van een aantal van die organisaties bestaat. Dat voorstel belandt vervolgens via de directeur van het studentenservicecentrum, die er ook nog dingen in kan veranderen, bij de universiteitsraad. De stu-

dentengeleding daarin beslist.

Dat gebeurde eind juni voor de verdeling in dit studiejaar, maar deze maand ontstond beroering omdat de Dope-fractie alsnog dreigde niet akkoord te gaan. “En wij hebben de meerderheid”, klonk het dreigend in een commissie van de U-raad op 12 september. Waar Dope precies over valt is niet geheel duidelijk. Volgens Niels van der Sangen, U-raadslid voor Dope, gaat het om een waarschuwing aan Tragos dat niet aan de eisen voldaan zou hebben. Inzet is de subsidievoorwaarde dat 80 procent van de betalende leden aan de UM moet studeren en niet aan de Hogeschool Zuyd. Tragos haalt dat net niet, het verschil is een paar tienden van een procent. Dat was voor SSC-directeur Pascal Breuls reden om soepelheid te betrachten. Maar heeft Tragos nu wel of niet een waarschuwing gekregen?

Dope, dat sterke banden met de grote gezelligheidsverenigingen heeft, vond die waar-

schuwing al aan het begin van de zomer niet terecht, waarna die in juli inderdaad geschrapt is. Toch lijkt men de kwestie nu opnieuw aan de orde te willen stellen. Achtergrond is vooral dat de fractie de tekst van de bepaling anders interpreteert dan overduidelijk de bedoeling is. Er staat namelijk dat verenigingen *tenminste 50 contributie betalende leden* [moeten hebben], *waarvan minimaal 80% als student staat ingeschreven bij de UM*.

Volgens Dope zijn veertig UM-studenten dan genoeg, de rest van de (honderden) leden zou dan hbo'er mogen zijn. Los van die onorthodoxe uitleg van de regeling vindt Dope eigenlijk dat er helemaal geen percentage UM-studenten genoemd zou moeten worden. Daarmee wordt immers de integratie van universitaire en hbo-studenten gehinderd, zegt Niels van der Sangen.

Yuri Meesen

Dinsdagmiddag parkeerplaats rechten Foto: Loraine Bodewes

Juristen gooien armen en benen los

‘En bedankt’, lijkt menigeen te denken als een jongeman op zijn scooter springt en wegrijdt van het parkeerterrein achter de Lenculensstraat. Uitlaatgassen verspreiden zich over het tiental dat rekt en strekt tijdens de wekelijkse sessie Health & Fitness. “Adem in, wilde ik net zeggen, maar doe dat maar niet”, lacht de instructrice van UM-Sport. Ze wuiven de lucht weg, grinnikend – de scooterjongeman is een bekende, van hem kunnen ze het

hebben.

Sinds het begin van het academisch jaar organiseert de rechtenfaculteit voor haar personeel op dinsdag- en donderdagmiddag een sportkwartiertje in de buitenlucht. Dit onder de noemer *Vitality at Law* waarmee drie initiatiefnemers van rechten de *Faculty Innovation Challenge 2018* hebben gewonnen. Het faculteitsbestuur gaf enkele maanden geleden het startschot voor deze *challenge*. Zes ideeën werden er ingezonden. Twee projecten wonnen, waaronder de 15-minuten work-out. Het herfstzonnetje schijnt deze dinsdagmiddag; menig deelnemer legt haar (vrouwen zijn in de meerderheid) jas al na vijf minuten aan de kant. “Probeer je tenen te raken”, roept de instructrice. “Oei, ik kom niet meer overeind”, klinkt het dan. Gegiechel. Schouders omhoog en omlaag, polsen draaien, hoofd los maken, squad.

De Health & Fitness Express toert al een paar jaar langs verschillende afdelingen van de Universiteit Maastricht. Er is zelfs onderzoek

gedaan naar de effecten ervan. De belangrijkste conclusies: een aangename onderbreking van het werk waarvan je zowel fysiek als geestelijk opfrist, goed voor het onderlinge contact met collega's en een stimulans tot meer beweging. Inmiddels gaan ook bij het personeel van het MUMC de armen in de lucht. Volgens Netty Bekkers van UM-Sport was de pilot in het ziekenhuis afgelopen voorjaar “succesvol”. En volgen er daarom, net als aan de universiteit, vanaf 1 oktober nieuwe najaarssessies. Er zullen ongeveer 55 groepen (MUMC en UM samen) starten.

Overigens zijn de instructeurs van het bewegingskwartiertje niet allemaal professionals. Ook studenten van verschillende opleidingen bij de faculteit Health, Medicine and Life sciences staan vanaf nu, na een korte training, voor een groep. Bekkers: “Voor studenten een goede leerschool.”

Wendy Degens

Looking for a reliable blood test

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Professor Hugo ten Cate would like to design a blood test that would make it possible to assess the risk of a subsequent thrombosis.

Interesting question, says thrombosis expert Hugo ten Cate. What to do with so much money? "One would automatically think: 'Give me ten million and all will be well. But what would be well? I myself am 60 and have roughly seven and a half years left to work. So, the question would be: what research would I like to do in that time?'"

He now knows. Ten Cate wants to design a better blood test that enables us to assess the risk of thrombosis or pulmonary embolism patients suffering another clotting in a blood vessel. "We know that men run a greater risk of this happening again than women, just like patients in whom thrombosis occurs out of the blue and older people. But preferably you want to predict this for each patient. For approximately ten years now, we have had the so-called D-dimer test, but that is far from ideal.

"One would automatically think: 'Give me ten million and all will be well.'"

Present guidelines advise against it. As a result, the research seems to have come to a standstill." At that same time, a new generation of anticoagulants came onto the market, which are much more comfortable than before. "Periodic checks for thrombotic patients are no longer necessary, as they take a fixed daily dose and Bob's your uncle. The success of this medication has pushed a blood test even further away."

Many patients are now prescribed the new anticoagulant medication - or blood thinners - for their whole lives, says Ten Cate, which is not desirable either. "Every anticoagulant has bleeding complications, with the risk of a large haemorrhage - in the stomach or intestine - in 1 to 2 per cent of the patients. That danger increases as one gets older. And what's more, taking medication for the rest of one's life is not necessary for most patients, because the

chances of suffering from thrombosis again drops to approximately 30 per cent after 5 years."

Is Ten Cate a voice crying in the wilderness? No, not at all, he says, there are more colleagues who are critical of the anticoagulant medication. Some patients object to them too. "Time and again it is said that haemorrhages are not that common, but that has appeared from studies with only a two-year follow-up. So not very long."

For the past ten years, there has been a search for biomarkers, substances that indicate thrombosis. Also at the MUMC, which according to Ten Cate is a forerunner in this field of research. "I think it will take roughly five more years to find the markers for a suitable test. Firstly, you carry out a study to determine the added value, then you set up a research project in which several medical centres participate, so a multicentre study." How is such an experiment carried out? "You compare two groups of thrombosis patients with each other: those who have decided together with their GPs to stop or to continue taking the medication, and patients who have taken such a decision based on the results of the new diagnostic blood test. You then follow them for a few years to determine the risk of thrombosis."

The problem is that researchers don't know exactly how clotting works in the body. It is a tough nut to crack because in principle clotting protects us, but it can also be harmful. We base our thinking too much on dogmas and then we discover that those are not entirely correct."

Should you not first know how things really are in order to be able to create a test? "That goes hand in hand with each other. The greater the knowledge, the better the biomarkers will be, but that process takes time and money."

Maurice Timmermans

In this series scientists talk about the research they would really like to carry out

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Wishful Thinking

Hugo ten Cate Photo: Joey Roberts

UM language policy

Language proficiency not up to scratch? Then take a course

To what extent academic and support staff have mastered the required languages will be mapped out in the coming months. Anyone who does not meet the required English and/or Dutch language skills level will have to start working to improve.

The *UM Language Policy 2018-2021* memo, which was recently discussed by the University Council's Strategy Committee, states that academic staff should have a good command of the language in which he or she teaches (level C1: almost native speaker). Support staff working in bilingual surroundings, should be able to speak Dutch and English reasonably fluently (at least level B1, but this could be

higher if the job demands this).

Those who do not reach the desired level, may brush up their language proficiency from the department's budget. They will get three years to do so. The language proficiency of staff at the Faculty of Health Medicine and Life sciences was already mapped out in 2017. That faculty served as an example, Executive President Martin Paul told the committee. "We would now like to introduce this across the UM so that we are all aligned by 2021."

Anyone from the academic staff who does not meet the requirements after that, may only teach in the language in which they are fluent, while non-academic staff will be transferred to a position in which the language level is not

an issue.

Foreign members of staff will be encouraged to have at least level B1 in Dutch. From now on, it will be standard practice to mention language requirements in job advertisements.

In addition to the existing free Dutch courses, foreign students will get the opportunity to improve their German and French, also free of charge. This is for those who aspire to a job on the German or French labour market, already have some fluency in the language, but want to improve their level. Furthermore, there will also be a free course in Dutch professional written communication for all Dutch bachelor's and master's students who study in English, but who want to work in the Netherlands.

The UM will also investigate whether there is a need for courses in other languages, with a view to improving career prospects.

The University Council committee felt that this was a good plan, but shouldn't the price of the Language Centre courses also be looked at, which are high. Paul: "Let us first see what languages we need. And if we feel this is an important issue, we can include it in the discussion about quality agreements (spending money that has become available as a result of the abolishing of the basic grant, ed.)."

Riki Janssen

Exploitation Kaleido will be in hands of new student association

It's finally clear who is going to manage international student club Kaleido. There is going to be a foundation with two fixed employees overseeing an association that is in charge of the day-to-day management. The role of Maastricht University is still unclear.

The idea for Kaleido came from the UM and the city of Maastricht. By making this club available, they want to provide foreign students with an alternative to self-organised, massive and often unsafe house parties. According to the original plan, the International Student Network (ISN) would be the manager of the club, but they pulled out last year. Led by Thomas Schäfer, a project group from the UM temporarily took over to get the club up and running.

It was clear from the beginning that the UM would not become the operator. Until recently it was still unclear exactly who would eventually be responsible for running the club and what the legal structure would be. "That has now been decided", says Schäfer. "The plan is that a foundation will be formed with two permanent employees for administrative matters such as the building and long-term contracts, such as the one with the brewery." Whether these are going to be appointed by the UM is still undecided. "A new student association will eventually become the executive management

Kaleido: a club for all internationally minded students Photo: Martijn Weyenberg

and take on the programming." The board is already in place; the association just needs to be registered with the chamber of commerce. "We intend to create a model in which all internationally minded students can participate in all activities, but whether this will be on the basis on membership is not yet sure, as this has to do with permits."

Kaleido was to officially open in September 2019, but this will now probably be at the beginning of 2020. The takeover by the UM project group, a dispute with the municipality about housing in the Muziekgieterij and the late start of the expansion of the Muziekgieterij at the corner of the Boschstraat – which is where Kaleido will be located – caused some delay. In preparation of the official opening at the end of 2019 or the beginning of 2020, international student club Kaleido introduces the monthly

Kaleido week: events on four consecutive days. "These Kaleido weeks are a trial to see what it takes to run a multiday programme. After the official opening, there will also be several activities every week," says Neal Cowan, project manager at UM. This new plan puts paid to the old way of programming on one day a week. The first Kaleido week will start this Sunday with a comedy night, a music evening, a disco party and a (card) game evening. "It is our firm intention to keep this up until February, every first week in the month."

Yuri Meesen

Facebook: KaleidoMaastricht

Eco-friendliness

This summer a friend and I traveled through Norway. Due to our slight lack of planning we resorted to hitchhiking here and there. While doing so the large share of electric cars took us by surprise. Though we never actually managed to ride with one of the many Tesla's we spotted, we were told that buying an electric car in Norway gets you a 25 percent VAT reduction as well as many other economic bonuses. Yet, the lack of trash dumped on the side of the roads was just as compelling. How come Norwegians are so

environmentally conscious? In Bergen we met a group of locals, all of

whom worked for an oil company. They seemed reluctant and almost ashamed to admit what they did for a living. One even felt the need to add that it was his first job and that he had to pay the bills, didn't he? Needless to say, the night ended with a ride home in one of their electric cars. Could this environmental conscience be borne out of the fact that Norwegians are trying to make up for their country's big business with fossil fuels? Here's what we found on the trip. Spending time outside seems to be fundamental to growing up in Norway. We saw playgrounds in forests, kindergartens with generous outdoor areas and schools that dedicate a week-day for students to explore the surrounding nature. A local beach gave way to some serious

Astrid Lindgren vibes: a family building their own bonfire and a five-year old showing us her first self-caught fish.

When we had the chance to spend time with a Norwegian family in their traditional cabin it became clear that this connection to nature is not outgrown with adulthood. In the weekends many visit their hytte, a refuge, to trade in everyday comforts like TV or a hot shower for all kinds of outdoorsy gadgets. It seems that this eco-friendliness is not just an ingrained part of life but something that existed way before the oil boom came around.

Nina Schröder,
master student Arts-Klinisch Onderzoeker

This column reflects the personal views of the author

Hannah Vleugels (23, third-year student of Arts and Culture) gives three tours per week on average, earning a little over 11 euros per hour

“We’re essentially standing in a giant fish cemetery”

At St. Pietersberg hill, a bell rings to signal that the tours are about to begin. “If you have a ticket to the caves, please report to those ladies over there”, shouts the ticket seller. One of those ladies is Hannah Vleugels, who has been giving tours of the North Caves since May. “This is where you start out as a tour guide working for Maastricht Marketing”, she explains. “The information is quite manageable. Later, you can also give tours of Fort St. Pieter and the city.”

All tour guides follow an internal training programme to learn about the history of the caves and, quite importantly, to learn the way through the labyrinth. “You also join experienced colleagues on many of their tours to see how they tell stories, for example, or how they react to people who don’t listen to them.”

Although the high season is almost over, it’s a busy Sunday. With 35 participants, the group is full. Vleugels hands out torches and provides safety information. “If anything happens to me – first of all, please help me, I’d greatly appreciate it. And then take this yellow card from my coat pocket; it’ll tell you what to do.”

After warning people taller than 165 cm to mind their heads, she leads the group into the caves.

Or, well – the caves? “Technically, these aren’t caves. Does anyone know why?” A woman in front knows the answer: caves form naturally, and these tunnels are man-made. “Ten points to you.”

The tunnels are composed of marl, a type of stone that was extracted here for years and was used to build many of the buildings in the old city centre of Maastricht. Marl is a very soft and wet stone that only hardens outside, drying in the sun. “Although it’s easy to extract a block down here, it was hard work. One block weighed a few hundred kilos and the stonecutters were only paid 11 cents per block. Nowadays there’s only one marl extraction company left, and much smaller blocks cost 100 euros each.”

The softness of the stone has also tempted many people to carve their names into the walls over the years. Vleugels points out one name: Roger. “But he did this in 1698, so we’re a little more appreciative of his efforts.” Some-

one in the group remarks that today’s graffiti will automatically become historical as well. “That’s true, and they’ll probably be happy with it 400 years from now”, Vleugels replies cheerfully. “But if I see you doing it, just remember I have a very heavy torch on me.” The walls of the tunnels have various murals drawn in charcoal, the only material that will stick to the wet marl. Vleugels stops at a drawing of dinosaurs to tell us how the marl formed. “70 million years ago, Maastricht was a tropical sea. It was very shallow, only 40 meters deep, so there was a lot of life in it. When the fish died, their skeletons sank to the bottom of the sea. The pressure of the water compressed those bones, creating marl. So we’re essentially standing in a giant fish cemetery.”

Then it’s time for the most exciting part of the tour. The daredevils in the group are invited to walk down a corridor without side tunnels, in pitch-black darkness. Vleugels instructs all participants to keep one hand on the wall, confiscates their torches, and walks to the end of the corridor to wait around the corner.

“You can’t see anything at all. Your eyes don’t get used to the dark either; there’s no light whatsoever for them to work with. Spend an hour in this darkness and you no longer know what’s ahead or behind, up or down.”

After a few more suspenseful stories about people getting lost in caves (“With groups of secondary school students, I tell these stories before starting the tour. They’re always very well behaved!”) and French soldiers with explosives, the tour is over. Doesn’t it ever get boring, telling the same stories over and over? “It’s different every time because of the interaction with people. You never know how they’re going to react.”

Cleo Freriks

This is a series about student jobs; Do you also have a special or funny student job? Please let us know: wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

(Wo)man
at work:
**North
Caves tour
guide**

The Netherlands: 70 thousand foreign students by 2023

The number of university students is going to rise considerably in the coming years, says the Ministry of Education in its latest forecasts. The ministry looks ahead as far as the end of 2060.

Inkom 2018 Photo: Observant

The past few years have proved that it is difficult to estimate the growth of universities. The approximate number of grammar school leavers is known, but how many students will come from abroad in the future? The ministry actually doesn't dare look beyond the 2023/2024 academic year.

The figures, however, are spectacular. The ministry assumes that in that year 70 thousand foreign students will be enrolled, almost 20 thousand of whom will be from outside Europe. That is a considerable increase. Last year, there were 47 thousand. What will happen after that? Time will tell.

The forecasts extend to 2060, but from 2024 onwards, it is not a hard and fast prediction. Figures then only follow demographic trends. In the past few years, for that matter, more students than predicted came to study at Dutch universities, which resulted in a budget deficit for the Ministry of Education, Cultural Affairs

and Science. The education and finance ministries are pondering on the question of how to make more accurate forecasts.

HOP

Catering system reviewed – ideas invited

What is Maastricht University's catering going to look like in the future? Will there be lots of small and large university restaurants, will local businesses be given an opportunity, will you still be able to buy a 'kroket' or will the selection be purely vegetarian or even vegan; these types of questions were asked in a series of meetings with students and members of staff over the past year.

These meetings, called *Roadshows Food for Thought*, were organised with the aim of giving the UM audience its own say this time. In the past, it was the university that set up a number of demands for the caterer to meet, the contract was put up for public tender and

resulted in a long-term contract with a - usually large - catering company. Albron is such a company, operating in a large number of educational institutes. But the average student or employee played hardly any role in the process. The (soon to leave) director of Facility

Services (FS), Erwin Kuil, decided last year that this needed to change. Another reason was that client satisfaction about Albron had been under par for a very long time; it wasn't until this had improved that it was decided to extend the contract with Albron until the end of 2020. But we now need to think about what to do after that.

Kuil and other responsible decided to approach things differently: from the bottom up, take stock of what people in the faculties and service departments want, then see if you can make that happen. At the *roadshows* - there have now been eight at different locations within the UM - the question was completely open: give us all your wishes regarding catering. A university restaurant in your building? A greater selection of healthy food? Cheaper sandwiches? Only vegetarian or vegan? With a turnout of nearly thirty participants each time, divided equally among students and staff, the stock-taking has not been completed yet, says contract manager Mark Anneveldt. We will hold a number of short public meetings in October allowing anybody from the UM to come and speak in more detail with the members of the 'Food and Beverage Project Group' about their wishes. The first one is on 8 October at the city centre university library. Anneveldt refers to it as narrowing down to specifics. Because if we are only going to offer sustainably produced and healthy food, or only top-quality coffee, then it might become more expensive. Is that what you want?

The question is also whether everything is possible. No, says Anneveldt, there are always restrictions. There is a lot of legislation regarding food and there are likely to be financial limitations too. Anneveldt:

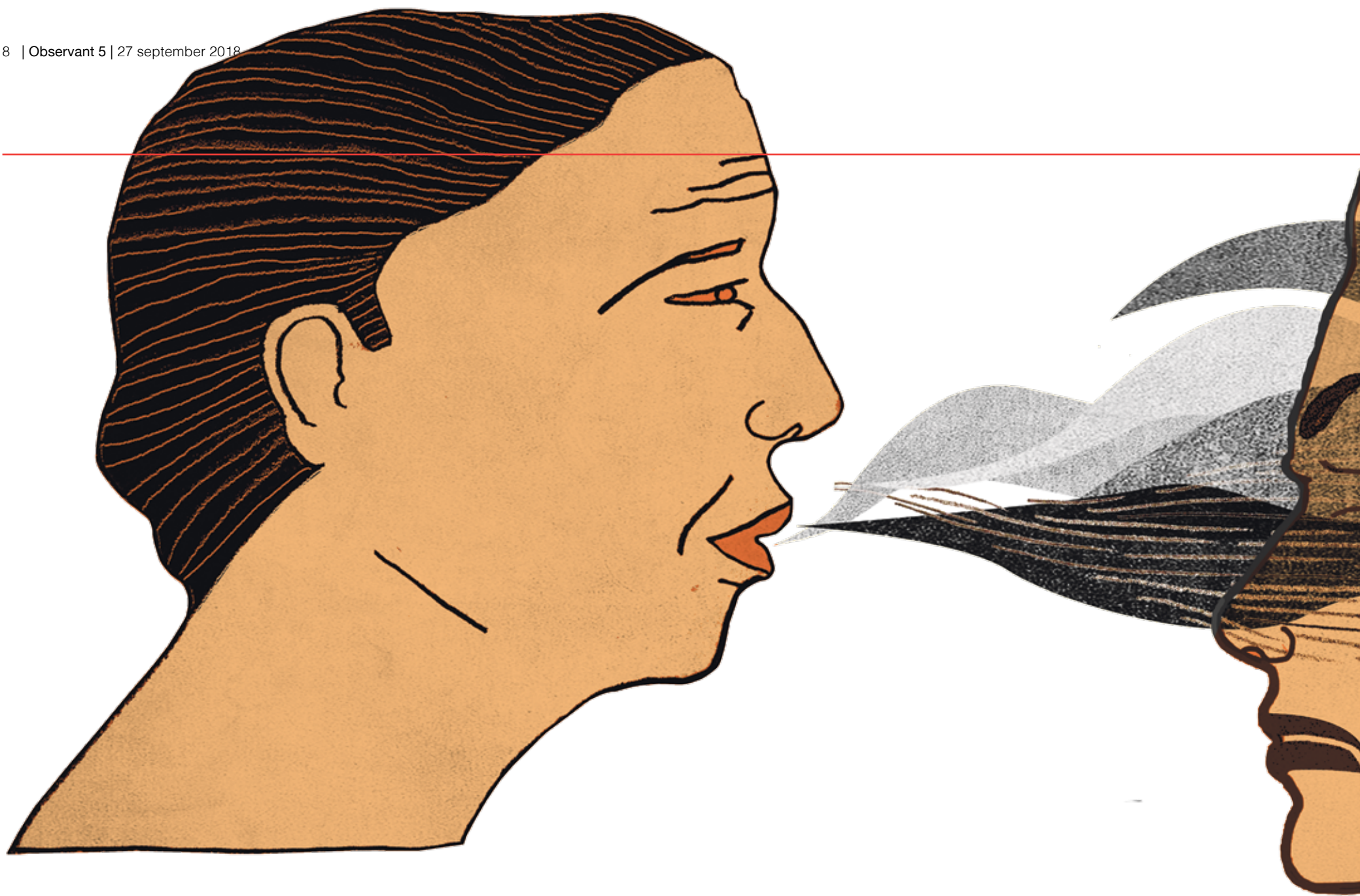
"That depends on the UM's policy. Are they prepared to subsidise, like in Germany, where universities heavily subsidise meals? That money then doesn't go to education or research. Should the result be to break even, should we make a profit? The latter is the case at the moment."

So not everything is possible? No, he thinks that subsidies like in Germany are not an option. Nor will there be a restaurant in every building. Another wish that was expressed regularly was to have more local small businesses that could offer customers a varied selection. Because not every faculty has the same preferences. "That is certainly possible," says Anneveldt, "the University of Amsterdam has a system like that. To streamline such an option and not have numerous contracts to arrange, an overall party in the form of a 'managing agent' would have to be set up. This could be a company like Albron, it could also be done by the university itself."

Small businesses have a greater chance because of the new tendering law that favours the big businesses less. And it is also possible that we don't have to put out a public tender, as FS director Kuil recently speculated in the project's steering committee. You could make spaces available free of charge and choose the business for that space.

One thing is clear; we are not there yet. The project group is going to visit institutes and businesses in the Netherlands and abroad in the coming months to check out how they have organised things. After all, you don't need to reinvent the wheel and we still have a year before a potential tender should be put out.

Wammes Bos

Over de bijwerkingen van psychotherapie

Psychotherapeuten hebben nauwelijks oog voor de mislukkingen, de tegenvallers, de flaters, kortom, voor alles wat misgaat tijdens een behandeling. Gebeurt dat dan? Zeker, sommige patiënten voelen zich na de therapie beroerder dan ervoor. Daarover schrijven Maastrichtse onderzoekers in de komende editie van vakblad *De Psycholoog*.

Tekst: Maurice Timmermans, Illustratie: Simone Golob

Diane groeit op in een buitengewoon streng, protestants gezin. Ze heeft moeite om het ingetogen gedrag zoals het godsdienstige milieu dat voorschrijft, te rijmen met de opstandige en tegendraadse gedachten die ze zelf koestert. Op haar veertiende loopt het spaak: ze krijgt last van eetbuien en braken.

Kort daarna ontdekt haar moeder een grote voorraad laxerpillen en stuurt haar dochter naar de Riagg. Aan de dienstdoende psychiater vertelt Diane dat ze zich innerlijk verscheurd voelt tussen de vrome wereld van haar ouders en haar eigen fantasieën, waarin ze zich net zo losbandig gedraagt als de zangeressen die ze bewondert. Ze heeft de indruk dat de psychiater haar niet begrijpt en zegt dan: "Het is of er in mij twee Diane's zijn." De hulpverlener raakt gealarmeerd en verwijst het meisje door naar een psychiatrisch centrum. Daar verslechtert haar toestand; ze doet een zelfmoordpoging en snijdt zichzelf zo erg dat ze in de separeerelc belandt.

Opa

In het behandelcentrum treft ze twee therapeuten die vermoeden, zonder dat de diagnose is gesteld, dat Diane lijdt aan een meervoudige persoonlijkheidsstoornis. Een van de twee vindt "de twee Diane's in de therapie heel herkenbaar" en vraagt de patiënt om te switchen tussen de 'alters'. Dat blijkt niet makkelijk, maar oefening baart kunst: op advies van een van de therapeuten begint de patiënt de alters in kaart te brengen, en komt met 137 persoonlijkheden op de proppen. Anon, het riddertje, Anouk die gepest is op school, et cetera. Ook de oorzaak, meestal een vroegkinderlijk trauma, laat niet lang op zich wachten. Diane herinnert zich, na een tv-

uitzending over misbruik, dat opa haar "pijn heeft gedaan". Hij zou haar vanaf haar babytijd tot ongeveer haar zevende jaar hebben misbruikt.

Het verhaal is rond. Diane wordt uit de instelling ontslagen en eenmaal thuis knapt ze op. Al snel zijn de alters nergens meer te bekennen en begint ze zich af te vragen wat er eigenlijk klopt van het therapeutische verhaal. Naarmate de tijd verstrijkt worden de meervoudige persoonlijkheden steeds ongeloofwaardiger, wat ook geldt voor het grensoverschrijdende gedrag van haar opa.

Deze casus werd in de jaren negentig beschreven door de Maastrichtse rechtspsychologen Hans Crombag en Harald Merckelbach, en is volgens Merckelbach nog steeds een treffend voorbeeld van een mislukte psychotherapie. Iets wat vaker voorkomt dan behandelaars denken. Dat blijkt uit een artikel van UM-onderzoekers (inclusief Sanne Houben, Brechje Dandachi-FitzGerald, Henry Otgaar en Jeffrey Roelofs) dat in oktober wordt geplaatst in vakblad *De Psycholoog*.

Antidepressiva

Hoe vaak gesprekstherapie ontspoorde, is niet duidelijk, want harde cijfers zijn er niet. Op grond van onderzoek lopen de schattingen uiteen van 5 tot 20 procent. Het gaat om patiënten die niet herstellen, die overspannen raken, breken met familieleden, psychotisch worden of suïcide plegen. Dat gebeurt niet alleen bij dubieuze hypnoses, ook cognitieve gedragstherapie kan de mist ingaan. Opvallend is dat de beroepsgroep nauwelijks aandacht heeft voor de zeperds. Op een Zweedse enquête, verstuurd naar 1300 therapeuten, reageerden er slechts 74. Van wie overigens driekwart weleens met een mislukking te maken had gehad. Dat gebrek aan belangstelling voor wat niet goed gaat, blijkt

overigens ook uit de wetenschappelijke praktijk: de neveneffecten van psychotherapie worden niet eens geregistreerd tijdens experimenten. Iets wat ondenkbaar zou zijn bij een vergelijkbare trial met antidepressiva of andere medicijnen, zegt Merckelbach. "Men is zo gespitst op de gunstige effecten van psychotherapie dat de bijwerkingen volledig over het hoofd worden gezien."

Het is een blinde vlek die misschien voortkomt uit een defensieve houding. "Behandelaren hebben jarenlang moeten bewijzen dat psychotherapie werkt. In de jaren zeventig en tachtig, toen de biologisch georiënteerde psychologen de boventoon voerden, stonden 'pillen' in de wetenschap hoger aangeschreven dan 'praten'. Zelfs tot een paar jaar geleden was het nut van gesprekken niet voor iedereen vanzelfsprekend, ik herinner me twee hoogleraren aan onze faculteit die nog niet zo lang geleden een lans braken voor psychotherapie in hun oratie."

Bootcamp

Niet alleen hebben behandelaars er geen oog voor, ze zien de mislukkingen ook niet aankomen. Amerikaanse onderzoekers vroegen 48 therapeuten om prognoses op te stellen voor in totaal 550 patiënten, die bij hen kortdurend in behandeling kwamen. Ze bleken een ongunstig behandelresultaat moeilijk te kunnen voorspellen. Van slechts drie patiënten (0.01 procent) verwachtte men dat ze erop achteruit zouden gaan. Na de behandelingen bleken echter veertig patiënten slechter af. Maar let wel, zegt Merckelbach: "Je slechter voelen tijdens of na psychotherapie is niet hetzelfde als je slechter voelen vanwege psychotherapie. Al hebben sommige behandelingen een uiterst beroerde reputatie, zoals *rebirthing*-technieken bij jongeren en bootcamp-achtige behandelingen bij jonge delinquenten."

Speciale vermelding verdienen de therapieën waarin behandelaars wroeten naar verdrongen herinneringen, zoals bij Diane gebeurde. Canadese onderzoekers beschreven twintig patiënten die hulp zochten vanwege depressieve klachten maar gediagnosticeerd werden met een meervoudige persoonlijkheidsstoornis. Daarna kregen ze een behandeling waarin traumatische jeugdherinneringen werden opgediept. De depressieve klachten bleven ondertussen onbehandeld en namen in ernst toe. Mede hierdoor ondernamen twaalf van de twintig patiënten één of meerdere suïcidepogingen.

Zenuwachtig

Hoe makkelijk je patiënten maar ook gezonde proefpersonen iets kunt aanpraten, blijkt uit vele Maastrichtse studies. "Je laat proefpersonen lijsten invullen waarin ze symptomen aankruisen, over bijvoorbeeld zenuwachtigheid. Daarna zal de computer de antwoorden analyseren, denken ze, en volgt een gesprek daarover."

Als de betreffende proefpersoon een lage score heeft aan-gevinkt, zegt de interviewer: "Uit de analyses blijkt dat je behoorlijk zenuwachtig bent, hoe denk je dat dit komt?" Ver-volgens komt 30 tot 60 procent van de studenten met allerlei verklaringen op de proppen. "Misschien omdat ik te veel koffie drink, of zou het komen door het slechte slapen?" "Twee weken later vult de student de symptoomlijst opnieuw in, en wat blijkt: hij geeft zichzelf nu een hogere score op zenuwachtigheid. Zo kom je dus in een vicieuze cirkel terecht op grond van verkeerde informatie."

Feedback

Het is niet de bedoeling om therapeuten aan de schandpaal te nagelen, zegt Merckelbach, maar het is wel van belang om te beseffen hoe makkelijk patiënten zijn te 'voeden'. "Daarom is het verstandig om niet meteen met grote labels als persoonlijkheidsstoornissen te gaan zwaaien in de spreekkamer. Neem eerst een betrouwbare test af, zou ik zeggen, voordat je de zaken benoemt."

Waar de beroepsgroep ook zijn voordeel mee kan doen: stel een algemeen overzicht op van alle ongewenste gebeurtenissen die tijdens een therapie kunnen optreden. Als er dan iets voorvalt, zegt Merckelbach, kun je als therapeut makkelijker nagaan of het een gevolg is van de behandeling of niet. En zo ja, of het volgt uit incompetent handelen."

Tussentijdse feedback van de patiënt helpt ook, aldus de onderzoekers. Dat kan via een vragenlijst waarmee de klachten en symptomen van de patiënt voortdurend worden gepeild. Met de antwoorden kan de behandeling worden bijgestuurd, geïntensiveerd of afgebroken. In een Amerikaans onderzoek onder een paar duizend patiënten bleek 20 procent van hen tijdens de behandeling achteruit te gaan, als de behandelaars geen feedback ontvingen. Kregen ze die wel, dan verslechterde slechts 13 procent. Ging dat ook nog eens gepaard met intensievere therapie, dan daalde deze groep naar 9 procent. "Dat is spectaculaire winst."

"Voor het eerst voelde ik me dokter"

Desirée Joosten, AIOS verzekeringsgeneeskunde

Het zat er al van jongs af aan in. Altijd al zorgde ze goed voor de mensen om haar heen. "Later ga ik mensen beter maken", wist Desirée. Dat ze Geneeskunde ging studeren, stond dan ook al snel vast. Hoewel natuur- en scheikunde haar totaál niet lagen, zette ze door. Dan wordt ze uitgeloot en gaat noodgedwongen Biomedische Wetenschappen studeren. Volhouden. Alles voor dat ene doel. En het lukte Desirée. "Nu weet ik inmiddels dat je niet iedereen beter kunt maken, maar je kunt wel veel voor iemand betekenen."

Ze kon bijna niet wachten om met haar co-schappen te beginnen. Eindelijk, na 3 jaar theorie, wachtte de praktijk. Haar eerste plek: interne geneeskunde. "Dat was het niet", kijkt Desirée terug, "maar er zouden nog genoeg alternatieven komen." Haar onderzoeksstage bij gynaecologie bleek al veel interessanter, maar daar viel het leven en werken in het ziekenhuis tegen. "De continue druk, het onregelmatige leven... Ik zou in de toekomst ook wel een eigen leven willen hebben... Maar ook in de rest van de co-schappen voelde ik me eigenlijk nergens op m'n plek. Sterker nog, ik had een afkeer van het ziekenhuis gekregen."

Grijze generatie

"Toen volgde de twee sociale co-schappen. Ik startte in de Jeugdgezondheidszorg en daar maakte ik letterlijk kennis met het sociale aspect van het vak. Er was genoeg tijd voor mensen, de toegankelijkheid van de artsen was veel groter en ik maakte meteen deel uit van het team. Dit in tegenstelling tot het ziekenhuis; daar was je 'maar' de co-assistent. Het tweede co-schap werd ik bij UWV geplaatst. "Het UWV...? Oh, wat erg!", was mijn reactie. Saai, stoffig, een grijze generatie, mensen op het spreekuur krijgen die toch niet willen werken... Ook mij waren alle vooroordelen bekend en ik zag er dan ook flink tegenop. Maar, vanaf het moment dat ik binnenstapte, was het te gek. Mijn begeleider die me overal bij betrok, ik mocht zelfs meteen mee naar een

congres. Mee naar een congres? In al die tijd dat ik in het ziekenhuis werkte, was dat nog nooit voorgekomen, zo 'belangrijk' was ik nog nooit geweest."

Alle vertrouwen

"De eerste week keek ik mee met een collega, de tweede week deed ik zelf al spreekuren. Alle leeftijden, alle achtergronden en alle klachten zie je. Natuurlijk doe je lichamelijk onderzoek, maar je praat vooral ook met de cliënt. Dat betekent zó veel voor mensen. Voor het eerst voelde ik me dokter. Door mijn leeftijd moeten mensen soms even wennen. Zo stelde ik me in de wachtkamer voor aan een meneer met: "Hallo, ik ben dokter Desirée Joosten." In de spreekkamer neemt hij plaats

aan mijn bureau, ik schuif ook aan en hij vraagt: "Waar is dokter Joosten, komt hij ook nog?" Maar al snel is het oké en nemen mensen je serieus."

Kijk verder

"Door mijn ervaringen, heb ik lange tijd getwijfeld of ik de juiste opleiding had gedaan, maar sinds ik ik met de sociale geneeskunde kennismakte, wist ik: 'Ja!'. En bij UWV zit ik helemaal op mijn plek. Ik ben de jongste arts van het team, maar hoor er helemaal bij. De begeleiding en openheid zijn fijn, overal staan de deuren open. Het is jammer dat er in de opleiding nauwelijks aandacht is voor dit vakgebied, want het is zo mooi. Ik zou iedereen willen zeggen: "Er is zo veel meer, kijk eens breder dan naar een specialisme in het ziekenhuis."

In haar vrije tijd is Desirée vooral buiten te vinden. "Ik heb een paar ezeltjes en vind het heerlijk om in de moestuin bezig te zijn. Maar ik vind het ook leuk om op pad te gaan. Naar een mooie stad of andere landen ontdekken."

Ook interesse in een carrière bij UWV?
Neem contact met ons op voor de mogelijkheden.

Kijk je graag verder dan diagnose en behandeling?
Kijk op brederperspectief.nl

UM Taalbeleid

Talenkennis niet op niveau? Dan op cursus

Photo: Observant

De talenkennis van zowel het wetenschappelijk als ondersteunend personeel wordt de komende maanden in kaart gebracht. Wie niet beschikt over de vereiste Engelse en/of Nederlandse taalvaardigheid moet aan de bak.

In 2021, zo meldt de nota *UM Taalbeleid 2018-2021* die onlangs in de universiteitsraadscommissie Strategie werd besproken, moet een wetenschappelijk medewerker de taal waarin hij of zij lesgeeft goed onder de

knie hebben (C1-niveau: bijna *native speaker*). Het ondersteunend personeel dat in een tweetalige omgeving werkt, moet zowel het Nederlands als het Engels redelijk vlot kunnen spreken (minimaal op B1-niveau,

afhankelijk van de functie kan het hoger zijn). Wie niet het gewenste niveau heeft, kan dit op kosten van de afdeling bijspijkeren. Hiervoor krijgt men drie jaar de tijd. Bij de faculteit Health Medicine and Life sciences is de talenkennis van de medewerkers al in 2017 in kaart gebracht. Die faculteit heeft als voorbeeld gediend, vertelde collegevoorzitter Martin Paul aan de commissie. "We willen dat nu UM-breed invoeren zodat we in 2021 op één lijn zitten."

Wie daarna nog niet aan de eisen voldoet mag (WP) alleen nog lesgeven in de taal die men wel goed beheerst, of (OBP) wordt overgeplaatst naar een functie waar het gebrek aan taalvaardigheid geen punt is.

Buitenlandse medewerkers worden aangeemoedigd om minimaal B1 in het Nederlands te halen. In vacatures staan voortaan standaard de taaleisen.

Buitenlandse studenten krijgen naast de al bestaande gratis Nederlandse cursussen, de kans om -eveneens gratis - hun Duits en Frans te verbeteren. Dit is voor de groep die een carrière op de Duitstalige of Fransstalige arbeidsmarkt ambieert, al een aardig woordje spreekt, maar het niveau verder wil opkrikken. Verder komt er een gratis cursus Nederlands professioneel schriftelijk communiceren voor alle Nederlandstalige bachelor- en masterstudenten die in het Engels studeren, maar in Nederland willen gaan werken. Ook gaat de UM bekijken of er behoefte is aan cursussen in andere talen, dit met het oog op het vergroten van de carrière-mogelijkheden.

Goed plan, vond de U-raadscommissie, maar moet er ook niet gekeken worden naar de prijs van de Talencentrum-cursussen, die is immers hoog. Paul: "Laten we eerst kijken welke talen we nodig hebben. En als we dit een belangrijk punt vinden, kunnen we het meenemen in de discussie over de kwaliteitsafspraken (besteding van geld dat vrijkomt door afschaffing basisbeurs, red.)."

Riki Janssen

UM zakt 25 plaatsen in THE-ranking

De Universiteit Maastricht is 25 plaatsen gezakt in de Top 200 Times Higher Education World University Ranking 2019, van 103 naar 128. Ook een aantal andere Nederlandse universiteiten ziet hun positie op de ranglijst dalen.

Twaalf Nederlandse universiteiten staan in de top 200, Delft (plaats 58) gaat voor het eerst voorop, meteen gevolgd door Wageningen (59). Zij zijn de Universiteit van Amsterdam (62) gepasseerd. Die is drie plaatsen is gezakt.

De Universiteit Maastricht zakt 25 plaatsen naar 128. Vorig jaar stond de UM nog op 103, twee jaar geleden op 94. Een daling van 34 plaatsen in twee jaar. Ook Eindhoven levert flink in: van 141 naar 167. Groningen, Leiden, Nijmegen, Twente en de Vrije Universiteit verliezen licht terrein.

Redacteur Ellie Bothwell van *Times Higher Education* heeft geen verklaring voor de terugval. "Het hoeft niet te betekenen dat de Nederlandse universiteiten het slechter zijn gaan doen. Het kan ook zijn dat andere universiteiten beter worden en dat de concurrentie toeneemt." Vooral de Aziatische universiteiten zijn aan een sterke opmars bezig.

De methodologie achter de ranglijst is ongewijzigd. "De mensen die we wereldwijd enquêteren vragen we niet naar de redenen waarom ze de ene universiteit wel noemen en de ander niet", zegt Bothwell. De onderzoek- en onderwijsreputatie van een universiteit bepalen nog altijd een derde van de totale score. En juist hier zit hem de pijn, vermoedt collegevoorzitter Martin Paul. "Als het gaat om reputatie scoren jonge universiteiten altijd slechter. Als ik naar de onderliggende data kijk, zitten we ongeveer op het niveau van 2017."

Wat volgens haar nog wel een rol kan spelen is dat het Nederlandse bedrijfsleven minder is gaan bijdragen aan onderzoek, al bepaalt deze zogenoemde *industry income* maar 2,5 procent van de totaalscore per universiteit.

Los van de daling scoort het kleine Nederland nog altijd prima in de zojuist verschenen ranglijst van beste universiteiten. Van alle Europese landen hebben alleen het Verenigd Koninkrijk (29) en Duitsland (23) meer universiteiten in de top 200. Wereldwijd wordt dat alleen overtroffen door de Verenigde Staten (60). De ranglijst wordt nog altijd aangevoerd door Oxford en Cambridge.

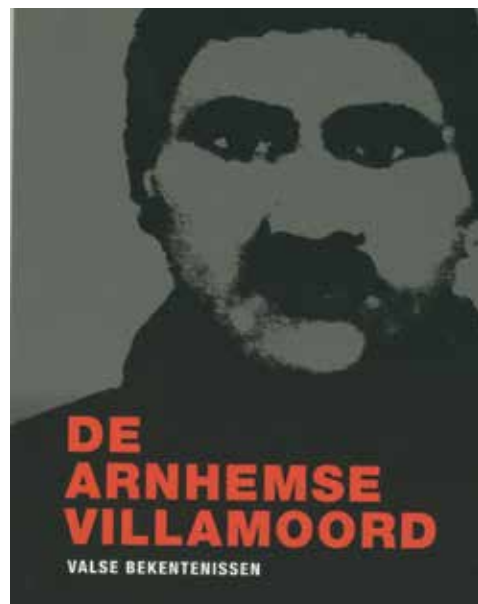
HOP/RJ

Villamoord in Arnhem

Gerechtigde dwaling die UM al eerder ontdekte

Negen veroordeelden in de Arnhemse villamoord hebben wellicht jarenlang onschuldig in de cel gezeten. Dat werd vorige week duidelijk na een rapport van de Adviescommissie afgesloten strafzaken (ACAS). Jaren geleden kwamen Maastrichtse studenten en een docent ook al tot die conclusie tijdens het onderzoeksproject *Gerede Twijfel*.

De juridische commissie ACAS, met daarin de Maastrichtse hoogleraar Harald Merkelbach als vicevoorzitter, heeft haar twijfels over de bekentenissen van twee mannen in de zaak die draait om een roofmoord in 1998. Die bekentenissen zijn waarschijnlijk vals. De politie heeft grote druk uitgeoefend op de verdachten, blijkt uit de video-opnamen van de verhoren. De rechercheurs dreigen bijvoorbeeld met het afhakken van vingers. Dat het bewijs rammelde en de zaak alleen berust op valse bekentenissen, werd ook toenmalig uni-

versitair docent Han Israëls en studenten van de Universiteit Maastricht duidelijk tijdens het onderzoeksproject *Gerede Twijfel*. In dit project worden strafzaken onderzocht van onherroepelijk veroordeelden waarin mogelijk 'gedwaald' is. De Arnhemse villamoord, waarbij een 63-jarige vrouw werd doodgeschoten tijdens een inbraak, kwam bij de UM terecht via een van de veroordeelden die zegt onschuldig te zijn, Nevzat Altay. Voor hun onderzoek analyseerden de Maastrichtse onderzoekers onder meer 160 videobanden met verdachtenverhoren. Daaruit kwam het boek *De Arnhemse Villamoord* voort in januari 2014. Al snel werd deze publicatie door de uitgever uit de handel genomen vanwege kritiek op de laatste pagina's waarin Israëls twijfelt aan de geloofwaardigheid van het verhaal van de belangrijkste getuige: een destijds 33-jarige bezoeker. Zij was die bewuste avond van de moord een jas komen opha-

len bij haar vriendin, de bewoonster van de villa, en werd geraakt tijdens de schietpartij. Israëls suggereerde dat ze zelf dader of mededader kan zijn en vroeg zich af wat haar motief zou kunnen zijn geweest. De 'bezoekster' spande daarop een rechtszaak aan tegen Israëls. De rechter besloot dat Israëls een grens is overgegaan; zijn uitlatingen waren niet of onvoldoende onderbouwd met feiten. Daarvoor moest hij 17.500 euro schadevergoeding betalen. Inmiddels is Israëls al geruime tijd met pensioen. Dat de ACAS nu nieuw onderzoek adviseert, betekent niet dat er ook een streep wordt getrokken door de definitieve veroordeling. Daarvoor zal eerst een herziening (met nieuw belastend bewijs) moeten worden ingediend bij de Hoge Raad.

Wendy Degens

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Rik van Mierlo (Breda, 1999) * **In het dagelijks leven:** tweedejaars geneeskunde en afgelopen jaar wedstrijdroeier bij Saurus * **Burgerlijke staat:** vrijgezel **Woont in:** Maastricht

Mijn ochtendritueel: Dat houd ik kort; ik wil zo lang mogelijk slapen. Dat is voor iedereen beter, want ik heb een ontzettend ochtendhumeur. Ik begin elke dag met koffie, zonder ben ik niet op gang te krijgen. Ook het ontbijt sla ik nooit over. Als we een krant in huis hebben blader ik die nog even snel door en dan ga ik naar de uni.

Wat eet je het meeste? Op het moment eet ik gezond. Vorig jaar was ik wedstrijdroeier bij Saurus. Toen moest ik goed op mijn voeding letten en dat zit er nog een beetje in. Ik kook bijna elke dag, vooral groenten. Ik probeer wat minder vlees te eten. Peulvruchten zijn goede vleesvervangers; niet duur en veel proteïnen. Maar als ik met de mannen eet, kom ik meestal niet onder vlees uit. Op kroegavonden gaat het soms 'mis', dan haal ik 's nachts nog een kapsalon of een pizza. Als je in de wedstrijdgroep zit, mag je niets drinken. Daar heb ik me ook aan gehouden, voor mezelf, maar ook voor het team. Ik heb zelfs in een restaurant eens getwijfeld of ik de tiramisu wel mocht eten.

De ideale vakantie. Ik hou van bergen, maakt niet uit waar. Vroeger vond ik het verschrikkelijk. Ik moest altijd mee met mijn ouders wandelen of een huttentocht maken. Dan was ik de hele weg aan het zeuren, maar nu vind ik het te gek. De natuur, de uitzichten, het idee dat je er niet met de auto kunt komen, slapen in eenvoudige hutten: geweldig. Dit jaar ben ik met mijn ouders 3,5 week in de Verenigde Staten geweest, maar volgend jaar wil ik weer een huttentocht maken.

Je mag één wens doen: Dat ik mijn studie afrond zonder enig oponthoud. Ik denk daar vaak over na. Ik weet niet zo goed wat ik anders moet wensen. Geneeskunde is zes jaar, daarna nog specialiseren. Dan ben ik zo oud, flinke studieschuld, en vind ik wel meteen een baan? Die stress overslaan, zou veel schelen. Het eerste jaar is goed gegaan, ook al heb ik door het roeien veel colleges gemist. Dan voel ik me wel schuldig, maar tot nu toe heb ik het nog makkelijk gered.

Heb je wel eens iemand ontvriend? Ja. Vorig jaar roeide ik in een acht, het grootste nummer. Met zeven andere jongens trainde ik bijna elke dag. Halverwege het jaar, vanuit het niets, zei een van hen dat hij ermee ging stoppen. Het ging niet goed op de uni. Hij heeft nooit met ons hierover gepraat. Dat vind ik niet kunnen voor iemand met wie je close bent. Dan valt de acht dus uit elkaar. Ik ben toen na een selectie met drie anderen in een vier gaan roeien. Heel lullig voor de drie die erbuiten vallen. Met de vier hebben we twee keer gewonnen, super goed seizoen. Maar als ik moest kiezen had ik liever niet gewonnen en met de acht het seizoen afgemaakt. Ik verwijt het hem omdat het helemaal vanuit het niets kwam. Hij heeft ook nooit sorry gezegd.

Ergste miskoop. Dat vind ik lastig om toe te geven. Ik ben fan van petten. Ik heb er een stuk of twintig. Sommigen zijn best wel duur, tot veertig euro, en verdwijnen na een keer dragen in de kast. Een beetje zonde. Ik ben impulsief met dingen kopen.

Foto: Loraine Bodewes

“
Ik ben niet goed met de vrouwtjes, geen casanova
”

Als ik in mijn hoofd heb goedgepraat dat ik het kan betalen, moet ik het hebben.

Ontgroeningen zijn... Heel erg belangrijk. Voordat ik eraan begon, zou ik dit nooit hebben gezegd, maar achteraf vind ik het zo waardevol. Je gaat allemaal door hetzelfde heen. Je krijgt daardoor iets met elkaar. De gasten van mijn groep zie ik nog bijna elke dag. Er zitten vrienden voor het leven bij. Het is een paar dagen afzien, maar je krijgt er zo veel voor terug. Ik ben er fan van.

Je mag één ding veranderen aan je uiterlijk. Ik ben geen fotomodel, maar ik ben eigenlijk best wel tevreden. Voor het roeien zou het beter zijn als ik ietsje kleiner was. Ik roei bij de lichtgewicht en ben 1,90m; 1,85m zou perfect zijn. Dan is er meer plek voor spiermassa. Maar dat is vanuit een roeiperspectief; daarbuiten vind ik 1,90m chiller.

Belangrijkste eigenschap van een vrouw. Dat ze sportief is. Niet omdat ze dan helemaal *in shape* is, maar ik heb zo'n ontzettende passie voor sport; ik vind het heel belangrijk dat ik dat kan delen. Ik ben niet goed met de vrouwtjes, geen casanova.

Als wedstrijdroeier heb je daar niet zo veel tijd voor. Binnen de vereniging hebben we wel een beetje aanzien, maar dat is niet alles. Ze staan niet voor me in de rij. De activiteiten die handig zijn voor de contacten, kroegavonden enzo, mis ik meestal. Ik train vijf tot acht keer per week, dus ik ga op tijd naar bed.

Mijn kleding koop ik bij... Ik koop mijn kleding het liefst online. Dat is gemakkelijker, puur luiheid. Alle modellen en kleuren simpel van achter je computer. Vaak is het ook nog goedkoper online, ik zoek meestal op sale. Soms moet je even wachten tot je bestelling er is, maar dat is voor mij geen probleem. Mooie merkkleding vind ik tot op zekere hoogte belangrijk. Naar een feestje wil ik wel graag iets speciaals aan, maar als ik naar de uni ga is H&M ook prima. Goede sportkleden vind ik heel belangrijk. Ik heb echt heel veel roeipakjes, een beetje overdreven. Een volledige wedstrijdoutfit – inclusief thermokleding, jack en sokken – kost al snel een paar honderd euro, maar ik geef het er meer dan graag aan uit.

Portret van een gekweld modegenie

Documentaire: McQueen

Still uit documentaire McQueen

Het verhaal: De in een arbeiderswijk in Londen opgegroeide Alexander McQueen leek voorbestemd tot een leven als loodgieter of taxichauffeur, maar groeide uit tot een wereldberoemde couturier. Het enfant terrible van de modewereld tekende voor theatrale modeshows met titels als *Highland Rape*, waarbij hij modellen de catwalk opstuurde die oogden alsof ze net verkracht waren; de make-up gehavend, de kleren van het lijf gescheurd. Beschuldigingen van misogynie volgden, maar McQueen maakte desondanks pijlsnel carrière en was op 27-jarige leeftijd al hoofdontwerper bij Givenchy. De tweespalt tussen zijn eenvoudige komaf en de wereldroem die volgde, was slechts een van de vele worstelingen in zijn tragische leven.

Dit verhaal gaat je niet in de kouwe kleren zitten.

- Deze recensie dient te beginnen met een bekentenis: ik had voor het zien van deze documentaire geen flauw benul wie Alexander McQueen was. Mijn garderobe bestond jarenlang uit een collectie identieke zwarte HEMA T-shirts. Het is maar om te zeggen dat mode mij niet echt interesseert, maar *McQueen* bewijst dat een goede documentaire ook kan boeien als het thema je koud laat.
- Het 'van arm naar rijk' parcours kennen we uit talloze films, maar wordt hier met bijzonder veel sjeu opgediend. Er zijn amusante anekdotes over de jonge Alexander die zijn WW-uitkering gebruikt om stoffen te kunnen kopen. Over zijn moeder die zelfgemaakte worstenbroodjes aan de mannequins serveert. En over een model dat de opdracht kreeg haar schaamhaar in het gezicht van Anna Wintour (de gevreesde hoofdredacteur van Vogue) te steken.

- In 1996 verraste McQueen vriend en vijand door als hoofdontwerper naar Givenchy te vertrekken, een bekakt bedrijf dat in alles de antithese was van zijn kijk op mode. Givenchy maakte van McQueen een miljonair, maar de toon van de documentaire wordt vanaf dat moment steeds grimmiger en het wordt duidelijk dat dit sprookje op een macaber en triest einde afstevent.

- Is mode kunst? Deze documentaire neemt iedere twijfel daarover weg: Alexander McQueen was een groot kunstenaar die op de catwalk zijn demonen uitdreef en die naald en draad hanteerde zoals een beeldhouwer steen en beitel.

Toch nog iets te zeuren.

- De soundtrack van Michael Nyman is prachtig, maar ook wel erg nadrukkelijk aanwezig.

Het salomonsoordeel: Een knap opgebouwde en zeer aangrijpende must-see documentaire over de Lars von Trier van de modewereld; een intelligente provocateur die zo getalenteerd was dat hij zelfs met een rol aluminiumfolie een mooie jurk kon maken.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

NB: *McQueen* is de openingsfilm van Docfest (www.docfest.eu), het documentairefestival dat van 28-30 september op verschillende locaties in het Sphinx-kwartier wordt gehouden. Vanaf 1 oktober is de film in Lumière Cinema te zien.

Musica Sacra: festival van de drie V's

Van het Festival Musica Sacra afgelopen weekend moeten N. en ik wel even bijkomen. Net als andere jaren, hoewel we maar acht concerten bezochten. In onze jaren van grotere belastbaarheid haalden we makkelijk het dubbele aantal. Ook dit jaar was er een ruim aanbod van alle kunst die als sacraal kan worden aangemerkt. Het festival heeft elk jaar een thema dat door de programmeurs heel serieus wordt genomen.

Verbindend in het aanbod waren de drie V's: Vergelden, Vergeven en Verzoenen. De mens heeft de aarde verworven, neemt zich voor te leven volgens morele, vaak religieuze uitgangspunten, maar blijkt in staat tot alle kwaad. Dat leidt tot vergelding, of door zijn medemens, of klassiek door de god of goden, die het al bestieren. Al of niet na het bekennen van schuld of het tonen van berouw ontstaat een situatie waarin genade of vergeving mogelijk wordt. Gaat het daarna goed dan volgt verzoening. Hoewel deze drieslag universeel van aard is, ligt er in de grote gods-

diensten sterk de nadruk op. De bijbel begint na de schepping met het verhaal van Adam en Eva. Als vergelding voor de erfzonde, u weet wel de appel, worden ze uit het paradijs gezet. Hun straffen zijn niet misselijk: sterfelijkheid, de vrouw zal baren in pijn en de man zal werken in het zweet Zijns aanschijns. Tegelijk

toont God zich na het berouw vergevingsgezind. Sterker nog, hij belooft de mens nooit in de steek te zullen laten.

De meest treffende voorstelling tijdens het festival was voor mij dan ook het oratorium *Adamo ed Eva* uit 1771 van Josef Mysliveček, bijgenaamd 'de goddelijke Bohemer'. Hij was in zijn tijd de beroemdste operacomponist in Italië. Ook kerkelijke opdrachten als dit oratorium nam hij aan. Zelfs Mozart heeft hem opgezocht om zijn hulp te vragen bij het krijgen van opdrachten. Na 23 opera's overleed hij zonder veel sporen na te laten. Vermoedelijk een vergelding voor een bedenklijke levenswandel. Het is prachtige muziek voor orkest en slechts vier zangers. Uitgevoerd door het Belgische ensemble Il Gardellino. De verrassing van het stuk is de directe afwezigheid van God. Hij spreekt tot Adam en Eva door een gelijktijdig optreden van de Engel van Gerechtigheid en de Engel van Genade. Vergelding en vergeving tegelijk aanwezig. De uitvoering was in de Theresiakerk. De zaal

met de mooiste akoestiek van Maastricht. Tweehonderd meter van ons huis. Het kon niet mooier.

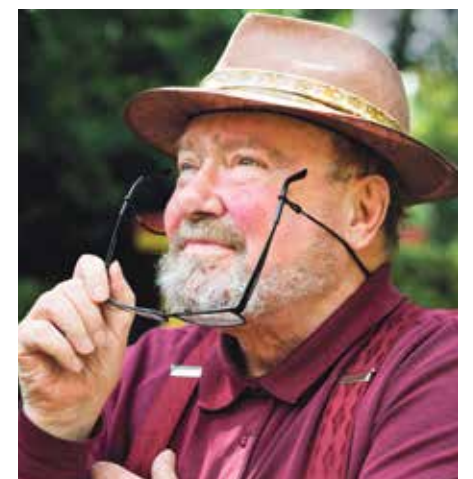

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merkelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsen Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Klaartje Peters,

Hans Philipsen, Nina Schröder, Mark Vluggen,

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Bijbaantje? Restaurant de Kokeers zoekt nog enthousiaste collega's voor bediening en afwas. Liefst met ervaring Hertogsingel 104 Tel. 0646200014

EXPERIENCE THE REAL HOSTEL
VIBE JOIN OUR TEAM @ STAYOKAY
MAASTRICHT
WWW.WERKENBIJSTAYOKAY.COM

SPAANS IN MAASTRICHT!
CURSUSSEN VANAF 10 sept.
www.taalstudiocampo.nl

Bijbaantje? Restaurant de Kokeers zoekt nog enthousiaste collega's voor bediening en afwas. Liefst met ervaring Hertogsingel 104 Tel. 0646200014

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

Bijna jarig? Vraag geen kado maar een donatie.

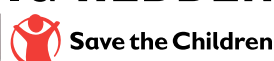
Vraag je gasten om donaties voor kankeronderzoek. Met jouw feestje komt de dag dichterbij dat niemand meer hoeft te sterven aan kanker.

Kijk op kadoneren.nl

Phuong, 6 jaar, Cambodja

WIJ ZIJN WAAR
KINDEREN ONS
NODIG HEBBEN

www.savethechildren.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

27-09 10.00 uur: dhr. Marnix J.M. van Agtemaal, MSc.	11-10 14.00 uur: dhr. Stylianos Charitakis, MSc.
27-09 12.00 uur: dhr. Michael Lührs, MSc.	11-10 16.00 uur: mw. drs. Marlies den Hollander UM-KU Leuven
27-09 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Maarten Honing	12-10 10.00 uur: mw. Judith H.G. van Haare, MSc.
28-09 12.00 uur: mw. Caroline M.J. Loos, MSc.	12-10 12.00 uur: mw. Isabelle Bos, MSc.
28-09 14.00 uur: mw. Anouk J.M. Cornelissen, MSc.	12-10 16.30 uur: Inauguratie prof. dr. Leon L. Schurgers
28-09 16.00 uur: Dubbelinauguratie mw.prof.dr. Eline Kooi	17-10 14.00 uur: mw. Angel M.R. Schols, MSc.
en Prof.dr. Marc A.M.J. van Zandvoort	19-10 10.00 uur: dhr. Stijn M.A. Michielse, MSc.
02-10 16.00 uur: dhr. Amoury C.C. Groenen LL.M Tul-UHasselt-Maastricht University	19-10 12.00 uur: dhr. Max A.A. Vogel, MSc.
03-10 12.00 uur: mw. drs. Xiaomeng Liu, MSc.	19-10 14.00 uur: mw. drs. Marig Vernooij
03-10 14.00 uur: mw. Sinem Kilic, MSc.	22-10 16.00 uur: dhr. Georgios Schoretsanitis, MSc.
03-10 16.00 uur: mw. (Ankie) J.P. van Geffen, MSc.	23-10 10.00 uur: mw. drs. Nancy E. Winslade
04-10 12.00 uur: mw. Mirre den Ouden, MSc.	23-10 16.00 uur: mw. Justine Niemczyk, MSc.
04-10 14.00 uur: mw. Geraldine Rodriguez Nieto, MSc.	24-10 12.00 uur: dhr. Kelemework Adane Asmare
04-10 16.00 uur: mw. Jennifer Waidler Heisecke, MSc.	24-10 14.00 uur: mw. Solomon Shiferaw Yesuf, MSc.
05-10 10.00 uur: mw. Syenna H.J. Schievink, MSc.	24-10 16.00 uur: dhr. Mohammad Kamal, MD
05-10 12.00 uur: mw. Mirjam Pot, MSc.	25-10 10.00 uur: dhr. Alfons M.P.N. van Impelen, MSc.
05-10 14.00 uur: mw. Vera M. Bossel, MA	25-10 12.00 uur: mw. Jeanne Heil, MSc.
05-10 16.30 uur: Inauguratie mw. prof. dr. Pilar Martinez-Martinez	25-10 14.00 uur: mw. Arienne (Alieske) E.H. Dam, MSc.
09-10 16.00 uur: dhr. Sergio A. Parra Cely, MSc.	25-10 16.00 uur: dhr. Diogo Cotta, MSc.
10-10 10.00 uur: dhr. Jiangin Wang, MSc.	26-10 10.00 uur: mw. Marlies De Ligt, MSc.
10-10 12.00 uur: mw. drs. Latifa Abidi	26-10 12.00 uur: dhr. Roel H.L. Haeren, MSc.
10-10 14.00 uur: mw. Stephanie Lenzen, MSc.	26-10 16.00 uur: Afscheidscollege prof. dr. André Knottnerus (St. Janskerk)
10-10 16.00 uur: dhr. Walter J. Eppich, MSc.	31-10 12.00 uur: mw. Stephanie Brinkhues, MSc.
11-10 10.00 uur: mw. drs. Ies Dijkman	31-10 14.00 uur: dhr. Subha Ramani, MBBS, MMeD, MPH.
	31-10 16.00 uur: dhr. ir. Stefan G.H. Heinen

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD candidate** Prognostic DNA methylation biomarkers in renal cell carcinoma, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.276
- **Postdoc/PhD candidates** in bioengineering and islet transplantation research for type 1 diabetes, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.277

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Dromen

Ik droomde vannacht dat ik met drie mensen tegelijk trouwde. In een donkere, met bloemenkransen versierde schuur gaf ik het jawoord aan drie individuen, van wie ik me alleen nog het gezicht van één jongen herinner. Hij was klein, mollig en had lang, vettig bruin haar. Eenzelfde witte bloemenkrans sierde zijn volle gezicht. Ofschoon de gelegenheid zeer vrolijk en casual oogde, kon ik tijdens de droom alleen maar denken: "O jee, hoe kom ik hier nu weer vanaf?"

De dag ervoor droomde ik dat mijn middelbare school werd aangevallen door IS-strijders. Een aantal schoolgenoten en ik hadden ons verstopt onder de trap naar de eerste verdieping en wachtten met ingehouden adem tot de gewapende mannen ons zouden vinden. Ik zat tegen de muur met een baby in mijn armen, een gegeven dat in de droom volstrekt logisch leek. Toen gebeurde het: de buitendeur sloeg open, een leger aan mannen kwam binnenrennen en ik werd in mijn borst geschoten. Bloed gutste over mij heen en terwijl ik naar het daglicht staarde verbaasde ik me erover hoe warm de vloeistof aanvoelde op mijn huid. Met bonkend hart werd ik wakker.

De afgelopen drie jaar heb ik nauwelijks zulke intense dromen gehad. Alleen tijdens zomervakanties, wanneer ik echt kon ontspannen, werden mijn dromen gedetailleerder en indringender. Mijn vader heeft hetzelfde, en zo zaten we in de zomerzon van Portugal of Frankrijk de hele ochtend onze nachtelijke avonturen te bespreken. Als mijn studiejaar of zijn werk dan weer begon, stopte het vrijwel direct.

Maar voorlopig studeer ik niet meer en werk ik vier dagen per week. Ondanks de (semi)volle dagen zijn de zomervakantie-dromen niet verdwenen. Sterker nog, ik herinner me mijn dromen bijna elke ochtend. Even snel Googlen levert de volgende verklaring op: je droomt veel als je kunt slapen zolang je wilt. Als je zonder wekker mag opstaan, duurt je remslaap langer, wat de kans op dromen verhoogt. Ik werk vaak pas vanaf twee uur 's middags, dus deze uitleg klopt wel.

Ik vraag me alleen af hoe het in de toekomst zal verlopen. Wat nou als die dromen weer verdwijnen? Het schijnt dat je ze nodig hebt om dagelijkse dingen te verwerken. Maar wat heb je er verder aan? De valse hoop die ze soms bieden kan me gestolen worden. Laatst droomde mijn vader dat hij een superarm had die zich in alle mogelijke bochten kon bewegen. Toen hij wakker werd had hij helaas gewoon weer een *frozen shoulder*.

Cato Boeschoten

Praeses ISN versus Praeses Nondejuke

Shaquille Wijngaarde (24),
Masterstudent Finance na hbo bedrijfseconomie, is voorzitter van ISN

Sami Kara (20),
2e jaars bachelor Nederlands recht, is voorzitter van Maastrichts Herendispoot Nondejuke (Tragos)

Aantal actieve leden: 56

Aantal actieve leden: 12

Borrelen: "In ons eigen gebouw, de Atlas, bij het Guesthouse"

Borrelen: bij Tragos

Betekenis 'ISN': "International Student Network"

Betekenis 'Nondejuke': "Limburgs voor vlinderdas"

"We zijn niet echt een fit clubje"

SHAQUILLE, ZOU JIJ VOORZITTER KUNNEN ZIJN VAN EEN DISPUUT ALS NONDEJUKE?

Wijngaarde: "Nee, dat past niet bij mij, bij mijn visie. Ik wil liever ergens naartoe werken, ISN heeft een doel: dat de buitenlandse studenten, zowel de *exchange* als de reguliere *internationals*, zich hier thuis voelen, *a home away from home* noemen we dat. Voor die nieuwe studenten blijft het spannend, je reist alleen, komt in een nieuw land, met een taal die je niet spreekt, dan is opvang belangrijk. En we geven geld aan goede doelen, dat verdienen we bijvoorbeeld door van vertrekkende studenten dingen als waterkokers en haardrogers te vragen, die we dan voor een goeie prijs verkopen. Het motto is: *stop the dump*."

Kara wil wat meer weten over ISN, Wijngaarde legt uit dat ze eigenlijk deel uitmaken van het internationale Erasmus Student Network, dat ze van tijd tot tijd nationaal en internationaal overleggen, ideeën uitwisselen, beslissen over nieuw op te richten secties.

EN JIJ SAMI, OMGEKEERD?

Kara: "Pff, ik ben voorzitter van een dispuut, hij van een hele vereniging! Al die sores, bij ons is het totaal het tegenovergestelde. Voor ons geldt dat we vooral borrelen en plezier hebben, even weg zijn van de studie."

Wijngaarde: "Moet kunnen toch? Gaan jullie ook samen sporten?"

Kara: "Sommigen wel. Maar we zijn niet echt een fit clubje, ik doe zelf thuis wat, *push-ups* en *sit-ups*, dat soort dingen."

Ook Wijngaarde sport minder dan hij zou willen, "mijn buik wordt een beetje slap".

Thuis in Curaçao deed hij af en toe aan zeilen en roeien, op zee. Kara is van het voetballen, hij speelde - geboren en getogen in Maastricht - hoofdzakelijk bij Jekerdal. Stelde dat iets voor?

Kara: "Ik was vroeger best wel dik, dus ik had geen loopvermogen." Hij legt uit: met zijn 1.65 meter woog hij 80 kilo, "ik was echt een bolletje." Nu zit hij al vier jaar op 60 kilo.

Kara: "Het probleem was dat ik heel veel frisdrank dronk, vooral Ictea. Nu alleen nog maar water. Of verse jus."

WATER? DE REPUTATIE VAN NONDEJUKE IS...

Kara: "...een flink zuipdispuut, ja."

Wijngaarde: "Is dat ook zo?"

Kara: "Ja, dat is waar." (En het was een dispuut van vechtjassen. Dat is veranderd, doen ze niet meer. Kara zou met zijn postuur ook weinig kans maken, erkent hij grinnikend.)

"Maar ik drink dus niet."

DE VOORZITTER VAN EEN ZUIPDISPUUT DRINKT NIET?

Kara: "Toen ik lid werd heb ik het verteld. Waarom niet?, vroegen ze. Ik ben moslim, zei ik."

Ik drink niet, rook niet, gebruik geen drugs, eet geen varkensvlees. Ik ben gelovig, niet streng, maar hier houd ik me aan. En ik heb het er naar mijn zin, we zijn vrienden voor het leven, als de anderen op de vaste borrelavond dronken zijn, dat vind ik wel lachen, hoe ze strompelen en onzin uitkramen."

Bij Tragos wordt hij niet afgezeken als hij aan de bar staat. "Nee, er is wel respect voor. Je moet op zo'n vereniging laten zien waar je voor staat, je moet ervoor uitkomen. En het zeker niet aan anderen opdringen."

WIJNGAARDE KIJKT BEGRIPVOL BIJ DIT EXPOSÉ. IS HIJ MISSCHIEEN OOK GELOVIG?

Wijngaarde: "Ja, gewoon katholiek. Ik bid dagelijks, mijn ouders zijn heel religieus, die hebben een soort gebedsgroep."

Kara: "Is goed om te horen. Dit vind ik mooi. Veel katholieke jongens doen er niks meer mee. Religie vind ik een mooi iets."

Voor hun voorzitterschap maakt hun geloof niet veel uit, zeggen beiden.

KARA'S VADER IS TURKS, ZIJN MOEDER NEDERLANDS. ALS HET EVEN OVER VOETBAL GAAT WIL WIJNGAARDE WETEN VOOR WIE HIJ SUPPORTERT.

Kara: "Galatasaray."

EN WIE STEUN JE BIJ NEDERLAND-TURKIJE?

Kara lacht: "Wat denk je? Inderdaad, Turkije. Dat is waarmee je bent opgevoed van vaders kant, je hebt toch een bepaalde trots."

Nee, hij wordt als moslim niet door zijn vrienden aangesproken als er weer eens een terroristische aanslag in naam van de islam is gepleegd. "Daar zit ook helemaal geen islam achter bij die mensen, ze zijn niet goed in hun hoofd. In de familie hebben we het er wel over. Neem Charlie Hebdo; die aanslag was fout, en je mag grapjes maken, maar niet opzettelijk beledigen. Over Mohammed maak je geen grapjes."

ZE HALEN IEDEREEN OVER DE HEKEL, OOK DE PAUS.

Kara: "Daar sta ik ook niet achter."

Wijngaarde: "Het is een kwestie van respect. Mensen geloven in dingen..., aan de andere kant is er de vrijheid van meningsuiting, maar als je die gebruikt om mensen te kwetsen..."

Kara: "...dan verlies je je recht."

DISCUSSIËREN ZE BIJ ISN, DAT 50-50 UIT NEDERLANDERS EN INTERNATIONALS BESTAAT, OVER DIT SOORT DINGEN?

Wijngaarde: "Wij doen geen debatavonden, maar het zou een leuk idee zijn, denk ik."

Wammes Bos

